

לישועתך קויתי

על שולחנו של הגאון המקובל
איש האלקים הרב שמשון חיים בן הרב נחמן מיכאל נחמני ז"ע
מחבר הספרים הקדושים זרע שמשון ותולדות שמשון

פרשת תצווה תשפ"ב | גליון מס' 331

שמובא במדרש (ילקוט שמעוני זכריה רמז תקעז), שהגאולות הראשונות היו בידי בשר ודם, לכן היה אחריהם שעבוד. אולם הגאולה האחרונה, אשר תבוא על ידי הקדוש ברוך הוא עצמו, שוב לא יהיה אחריה שום שעבוד.

אך הקדוש ברוך הוא לא הסכים עמו, כי היה גלוי וידוע לפניו, שעתידיים בני ישראל לחטוא. ואלמלא היה יכול להענישם בעונש הגלויות, היה צריך להביא עליהם כליה חלילה. לכן גאלם על ידי שליח, כדי שכאשר יחטאו, יוכל לכפר עליהם על ידי גלות.

והנה בעת שחטאו ישראל בעגל, התברר למפרע כי משה רבינו טעה, כאשר סירב ללכת לגואלם. באותה עת ובעקבות אותו החטא, אף אמר משה 'אם אין מחני נא מספרך'. לכן בפרשת מינויו של אהרן לכהונה, שבא כעונש על סירובו של משה ללכת לגאול את ישראל, בה התקיימה גם אמירתו זו של משה 'מחני נא מספרך'.

(זרע שמשון פרשת תצווה, סוף מאמר ג)

~

וְהַטּוֹר הַרְבִּיעִי תְּרִישִׁי שְׁהֵם וַיִּשְׁפֶּה (סמות לט,

(א)

ושמתי כדכוד שמשותיך (יטעיה נה, יג). אמר רבי שמואל בר נחמני, פליגי תרי מלאכי ברקיעא, גבריאל ומיכאל. ואמרי לה, תרי

ואתה תצוה את בני ישראל. (סמות כח כ)

בפרשת תצווה, לא נזכר כלל שמו של משה רבינו. ולא מצינו כן בשום פרשה אחרת, מאז פרשת שמות העוסקת בלידתו של משה רבינו, עד לפרשת וזאת הברכה, החותמת את חמשה חומשי תורה.

בטעם הדבר, כתב בזוהר הקדוש (חלק ג רמז), שבשביל שאמר משה רבינו להשי"ת, אחר מעשה העגל (להלן לב לב), 'ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת', לכן נמחה שמו מפרשתנו. אך עדיין יש ליתן טעם, מדוע דווקא בפרשה זו נמחה שמו.

והנה בפרשתנו נבחר אהרן לכהונה, כנאמר (כח א) 'ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך... לכהנו לי'. ומדוע לא נבחר משה רבינו לשמש בכהונה, כי בשעה שביקשו ה' ללכת לגאול את ישראל, סירב באומרו (לעיל ד יג), 'שלה נא ביד תשלח'. באותה שעה, אמר לו הקדוש ברוך הוא, 'אני אמרתי שתהיה אתה כהן ואהרן לוי, עכשיו יהיה הדבר להיפך' (זבחים קב:).

אלא שהיו טעמו ונימוקו של משה עמו. כי היה חפץ שתהיה הגאולה על ידי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, לא על ידי שליח. זאת, על מנת שתהיה הגאולה עולמית ולא יבוא אחריה עוד גלויות נוספות. וכעין מה

בנימין, אשר לא היה שותף למכירתו. והיינו 'ישפה' - יש פה. שבחלקו של בנימין, יש להם לבני ישראל פתחון פה בתפילה.

לכן סבר, כי ראוי לשים בחומות ירושלים, מקום תפילתם של ישראל, דווקא את אבנו של בנימין.

והקדוש ברוך הוא אומר 'להוי כדין וכדין', שיש לשים בחומות ירושלים, את שתי סוגי האבנים. שכן, יוסף ובנימין בני רחל המה. והלא היא זו שמיאנה כל השנים, להתנחם על חורבן ירושלים (ירמיה לא יד, ישעיה נד יא). לכן מגיע לה בשכרה, שיתנו בחומותיה של ירושלים, את אבניהם של שני בניה.

(זרע שמשון פרשת תלוי מאמר 7)

אמוראי במערבא ומאן אינון, יהודה וחזקיה בני רבי חייא. חד אמר דשוהם. חד אמר דישפה. אמר להו הקדוש ברוך הוא, להוי כדין וכדין. (בבא בתרא עה.)

יש לנו לידע, מדוע נבחרו דווקא השוהם והישפה, להינתן בחומות ירושלים. והנה מצינו בפרשתנו (כח כ), כי שני אבנים אלו, היו נמנים על אבני החושן. עוד מובא בדברי חז"ל (במדכ"ב ז), כי על השוהם שבחושן נרשם שמו של יוסף. ועל הישפה, נרשם שם בנימין.

וכתב בספר 'שלטי הגיבורים' לבאר, כי אבן השוהם מועילה לזכירה, לעיניים ולהרבות הצלחה, אף גם ללמד האדם להליץ בחכמה, עד שתביא אותו כמעט לחכמת הנבואה. לכן נרשם עליה שמו של יוסף, כי מצינו שהיו עיניו טובות כמו שנאמר (בראשית מט כב), 'בן פורת יוסף בן פורת עלי עין'. וכן מצאנו בו את עניין הזכירה, כנאמר (שם מב ט) ויזכור יוסף. ובנוסף, היה יוסף איש מצליח (שם מא לט), וגם חכם בעל המלצה בפתרון החלומות, לשרי המשקים והאופים ולפרעה.

אשר על כן, היתה סברתו של ראשון החולקים, כי לעתיד ייקבעו בחומות ירושלים אבני שוהם. זאת, כדי לרמוז לנו, איך שלעתיד לבוא תתרבה הארץ דעה את ה', וכן תרבה הזכירה והצלחה.

ואילו משנהו היתה דעתו, כי הכדוד הוא אבן הישפה, אבנו של בנימין. וטעמו, על פי המובא בילקוט (זאת הברכה רמז תתקמז), בהסבר הטעם שבית המקדש נבנה בחלקו של בנימין. כי שאר השבטים הלא היו שותפים במכירת יוסף, חוץ מבנימין. לכן, לו היה נבנה בית המקדש בחלקם, אזי חלילה לא היו מתקבלות התפילות היוצאות ממנו. זאת, אחר וגם הם לא ריחמו על אחיהם. מה שאין בחלקו של

הישועה על פתחך!

**הספר הקדוש והמסוגל
זרע שמשון המפואר**

לקט אמרים נבחרים

יצאו לאור בנתיים: בראשית, שמות, ויקרא

על פי דמוס ראשון, מנקוד ומאיר עיניים, פירוש פרי שמשון
מדור מרגליות ומניסים, מישוט ללמוד, להתענג ולהושיע בכרכת המחבר

מחיר מסובסד - 25 ₪ לכרך - 05276-97791

